

prima carte, **ULTIMA FURTUNĂ**

Andrian ADAM

Masterand, Facultatea de Jurnalism
și Științe ale Comunicării, USM

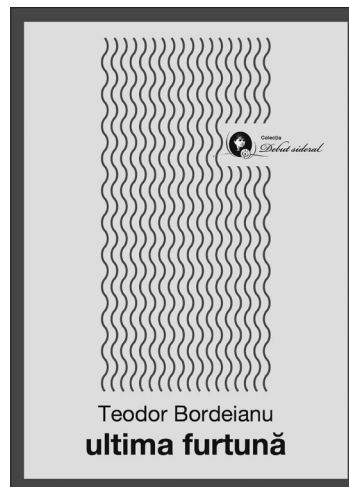
Sfârșitul acestei veri ne-a surprins cu o *Ultimă furtună*. Nu mă refer la vânt puternic, grindină și stropi mari de ploaie, ci la cartea lansată de tânărul autor Teodor Bordeianu. Volumul a apărut grație Concursului Național de Creație Literară „Iulia Hasdeu”, unde a fost declarat învingător la secțiunea *Debut sideral*. Autorul a participat activ la ateliere de creative-writing și a scris alături de alți tineri, fiind publicat în antologiile „Covoare moldovenești”, „Casa verde” și „Autobuzul 100”. Iar în acest an a venit cu propria sa carte.

Teodor Bordeianu se lansează curajos în proză, cu toate că aceasta e ocolită de tinerii debutanți. Mai mult, creația sa se remarcă printr-o scriere îngrijită, ce denotă un prozator experimentat. Cele șase texte din culegere vin cu o structură bine construită a personajelor și cu descrieri conturate minuțios. „Marșrutka” lui Karpov, „bazarul” și „posâlcile” nu întâmplător și-au păstrat denumiri „originale” în texte, oglindind realitatea lingvistică de aici.

Textele lui Teodor sunt impregnate de o lume fantastică, iar protagonistul pierde imperceptibil contactul cu lumea reală. Volumul începe cu *Dimineață devreme*, care pare a fi o schiță de roman. Personajul principal este un ratat cu o imaginație „hipertrofiată”, care înjură englezește, trăiește în timpuri străvechi și se refugiază în lumi îndepărtate, aflându-se sub efectul halucinant al reveriei. Într-o zi, hotarul dintre imaginar și real piere odată cu personajul. Cu toată atmosfera sumbră din text, autorul explorează pe larg ironia. Iată câteva exemple: „Își aprinse o țigară. Era nefumător”; „Le vorbi [porumbeilor] cu resemnare despre imaginația și visele sale frumoase, despre Ion și fiii săi, despre locurile sale de muncă și șefii săi. Porumbeii zburaseră demult”. *Metamorfoza* lui Kafka, în Franz Karpov, trădează interesul special al lui Teodor Bordeianu pentru scrierile autorului austriac, a cărui prezență se simte din plin în acest text.

Fuga din infernul de fier ne transferă într-un viitor alternativ, unde toți sunt fericiți, fiind conduși de dinastia unor împărați-dictatori. Ultimul din dinastia sa, bătrânul tiran, își simte sfârșitul și decide să se delecteze cu un raport străvechi, întocmit de un inspector devotat regimului. Acest fragment este un fel de „text-mlaștină”, cu trei linii de subiect. Raportul inspectorului începe pe Pământ, pentru ca ulterior să se deplaseze undeva în adâncul universului. Fantasticul este o dominantă absolută, spre încântarea mea, dar s-ar putea să nu fie pe gustul oricui.

Departa de casă, dorul ne amintește despre locul din care am plecat, creând un câmp magnetic între patrie și cel ce se stabilește într-o țară străină. *Sârghi*, un alt personaj, decide la bătrânețe să se întoarcă la baștină. Acum este un oarecare. Tot ce-i mai rămâne e destinația lui și autobuzul. Povestea bătrânului se sfârșește într-un moment absolut

banal, aparent continuarea textului nici nu merita a fi scrisă.

Încă o evadare din lumea reală se propune atenției cititorului. Textul *Ultima furtună* este o încercare de a schița o istorie romantică a doi tineri care fug de lumea imposibilă în care nu mai pot trăi. Aluzia la Partidul atotputernic sugerează un *topos* foarte apropiat. Totodată, ne amintește de romanul *1984* al lui George Orwell, doar că de data aceasta sfârșitul este interpretabil, diferit pentru fiecare în parte.

Întâlnite practic în fiecare text, mijloacele de transport au o semnificație de tranziție între lumile în care oscilează personajele. Textul *Ușile se închid* pare un fragment extras din jurnal. Naratorul, care este și personaj, ne relatează o serie de evenimente dragi din copilăria lui, în care este loc și pentru o dragoste neîmpărtășită. Amintirile îl iau cu asalt, când într-o zi o vede pe ea în autobuz. Momente din trecut îi răscolesc memoria, însă atunci când este gata să iasă pentru a-și urma destinul, ușile se închid...

Adesea avem senzația că ne regăsim în personajele citite. *Lapovița* poate fi interpretată ca o tranziție între două stări. Lumea fictivă a personajelor scriitorului Bazilescu ajunge să fie o scenă din viața prietenilor lui apropiați, marcați de noua lui nuvelă. „Certitudinea morții, sau a ceva mai înfricoșător, era atât de reală încât simțea că o poate pipăi. Se ridică, se repezi spre geamul deschis și se aruncă în gol.” Sau poate totul era doar un vis?

Scrișă în stil minimalist, *Ultima furtună* cred că poate fi și pe placul celor mai puțin pasionați de lectură. Este o proză care merită să fie citită, mai ales de generația tânără. Teodor Bordeianu a adunat textele într-o carte ce conține elemente de ficțiune, romantism, realism și dramatism. Este un experiment interesant și nu-mi rămâne decât să aștept ca această proză scurtă să se dezvolte în șase romane la fel de bune. ➤